

ДУШАТА МИ ТЕ ТЪРСИ

Подай ръка да тръгнем
по лунната пътека,
заспалите вълни
във злато са обляни.
Сега да спрем за малко,
самички сред морето,
хармония небесна
душите да погали.
Сърцето ми
копнее,
душата ми
те търси
на този свят
в морето,
на оня – сред звездите.

ПТИЦА ВОЛНОКРИЛА

Защо стоиш с криле прибрани,
защо не литнеш в небесата?
Горчиви ли лекуваш рани,
донесли болка на душата?

Чуй, моя птицо, волнокрила!
Как искам тъй да те наричам!
В сърцето ми гнездо си свила,
със дивна радост те обичам.

И в тази радост аз изгарям,
в купчинка пепел се превръщам.
А теб зова те и повтарям:
В душата моя се завръщай.

ЗВУКОВ ВОДОПАД

На Гергана

Когато седнеш пред пианото
и свириш с вдъхновение
Шопен,
усещам как във стаята
е въздухът със нежност напоен.
Летят
ръцете по клавишите,
не чувствам есенния хлад,
унесен
в музика
възвишена
сред този звуков водопад.

СПОМЕН

В онази звездна нощ
понесе вятърът
възторжен вик:
“Добро
и красота!”
А морските
вълни,
задрямали
лениво,
погалваха слуха ни
със синята
си песен.
Когато се завръщам
към този светъл спомен,
сърцето ми прелива
от музика и нежност.

ОЧИ

Яворова дарба –
няма я във мене,
стихове да пиша
за твоите очи.
Но ще се опитам
с думи поетични
чистия им блясък
в слово да превърна.

Близо до вълните
на морски бряг златист
стояхме ти и аз,
гледахме морето.
Във миг един съзрях
в очите – езера
блясък от небето
и слънчеви лъчи.

А морските вълни
играеха във тях
в поток от светлина,
нежност и усмивка.
Очите ти искрят –
образ чист, кристален
на любещо сърце,
на чувствена душа.

МАРЯН

Тук минала царица Мара –
сестрата на Иван Шишман.
И от тогаз насам
балканското
селце
казва се
Марян.
Родил се е баща ми тука.
Като волна птичка
литнал от гнездото
да търси във града сполука.
Църковен двор
със манастира
крийт
тайни вековечни.
Легенда шепне,
че Евтимий
спи в покой
съня си вечен.
Завръщам се.
Привет, о, родно място!
покланям ти се, край свещен!
Ти винаги живееш в мен,
земя мъничка и прекрасна.

НА МАЙКА МИ

Отивай си спокойна
от този земен свят,
изпълнила дълга си,
оставила във нас
спомени красиви.
Пред мъртвото ти тяло
шептя:
“Прощавай
за всяка моя грешка,
за раните, които в душата ти
нанасях
с постъпки, с мисъл,
с думи”.
Сбогом
и прости ми!

НА ЖЕНА МИ

Изтъркулиха се бързо
двадесет и шест години
във мир
и сговор,
и скандал.
Животът ни –
тече си още цял.
Не чувстваш ли духа си окрилен?
Не виждаш ли, че Бог е тъй велик?
Полувековният ти ден рожден
настъпи като светъл миг.
Щастлив съм, че си ми съпруга.
Аз никога
не бих те
заменил със друга!

НА ПЕТКО ЗАДГОРСКИ

С палитра, четка и триножник
създаде само красота,
със багри претвори света
умът ти на художник.
Намери пристан във Бургас –
морето властноте привлече.
Във лунния вечерен час
ти поглед рееше далече.
Рисуваше
картина след картина,
една от друга по-добра.
На Пушкин паметник издигна
и той във Морската градина
посреща утрото сега.

ДЕВЕТАТА

Към нас на кон се приближава
очаквано хилядолетие.
Дали ще станем по-човечни?
Пороците като ръжда рушат душите.
Да се избавиме от тях.
Това е Божия повеля.

В главата ми бушува
Деветата симфония.
Звучи и “Одата на радостта”
в монументалния финал.
Небесна светлина и радост!
Шилер и Бетховен!

Ей, хора простосмъртни,
глави да преклоним
пред техния небесен гений.
Те духа човешки възвисяват
и вечния стремеж към Светлина.

Наивно, може би, аз мисля:
Дали ще се роди Човека,
за да литне във Всемира
с крилете на митичния Икар?
И да се върне той отново
на Земята с огнения факел
на Божествената светлина,
радостта и вярата в доброто.
Искри сияйни да проблеснат
в душите, и да ги пречистят.
Вечен мир да има на света.
А свободният човешки дух
всевластно да царува.
От Космоса да долетят
вечните послания за
Братство, Светлина и Свобода.
Мечти химерни ли са? Може би.
Но... Дано възкръснат във реалност
през новото хилядолетие.
Това е Божия повеля.

ЯВОРОВ

Самотен, а пред теб морето,
стоиш, Поете, във мълчание.
Звездите виждат от небето
отшелника във съзерцание.

Магьоснико, за кой мечтаеш?
Дали за Мина? Или Лора?
Душата ти защо ридае,
и взор зареял си в простора?

Брилянтни стихове написа
в лунни нощи край морето.
Съдбата тебе ли ориса
с нежна музика в сърцето?

Вдълбани в плоча над скалите,
думи от арменци клетки...
За теб са, вдъхновен Поете,
слял душата си с морето.

Там горе, в Царството Небесно,
две сенки във екстаз любовен,
прелитат звездните пространства,
окови скъсали съдбовни.

ИЗПОВЕД

Липсваш ми, майко, много ми липсваш!
Аз на Земята душата ти търся.
Вече те няма. В небесния рай
там ти почиваш във светъл безкрай.

Липсваш ми, майко, ти страшно ми липсваш,
за кротка усмивка и мъдър съвет.
Пред тебе съм, зная, аз много виновен.
Със съвест нечиста мен Бог ме наказва.

Татко, и тебе отдавна те няма.
В къщи духът ти безспирно витае.
В радост и болка с нас ти живееш,
сговор и песни – за тях копнееш.

Помниш ли, татко, свирех с цигулка,
ти извисяваше своя тенор?
В унес гласът ти летеше нагоре,
разперил криле към светъл простор.

Още се питам: дали съм достоен
да срещна вас в отвъдния свят?
Искам да видя смъртта си спокоен,
с дух светъл и с мисъл пречиста богат.

ВЕЛИКДЕН

Христос от мъртвите възкръсна
в дванайсетия светъл час.
Живота Си на Кръст прекъсна,
Голгота изкачи за нас.

Във кой човек Исус живее?
Не сме ли роби на злини?
Дали жарава още тлее
и стопля земните ни дни?

Войни бушуват, мъртви падат,
живеят някои в разкош.
А други по Земята страдат...
Защо светът е толкоз лош?

Великден иде, мои братя,
камбани бият, звън тържествен.
Исус Христос от небесата
закрила праща – дар божествен.

РОЖДЕН ДЕН

На Мария

Колко станаха? Двадесет и осем?
Толкова се завъртяха те, нали?
В този ден като на лента
се нижат твоите години
на детство и учение,
и първите ти стъпки във живота.
А лентата върти се бавно,
миналите спомени възкръсват...
Спира изведнъж и на екрана,
залян от светлина аз виждам:

Деветдесет и осма,шести юни.
Голяма маса, празник, много гости.
Обичната ти баба е сред нас.
От тежка болест повалена,
намерила последни сили
за празника на внучката Мария.

След това замина. Там, в небитието
До последния си ден се радваше, че вижда
как стъпваш уверено и дръзко
по трудния житейски път.
А ти си млада, още много млада.
Животът е пред тебе, днес и утре.
Ти само си на двадесет и осем...

ПРОЛЕТ

В мечтите виждам волна пролет
ей тук, на българска земя.
Красива като птица в полет,
възторжен химн на любовта.

В ленива дрямка спи морето,
прелитат чайки в светла шир.
Творецът горе от небето
изпраща ни живот и мир.

Аз търся този мир в душите,
добро в човешките сърца.
Как искам да са пълни дните
със радост, с грейнали лица.

Вълшебна, добротворна пролет,
ела с крилата си при нас!
Долиташ ли със орлов полет?
Очакваме те в светъл час.

ЛЯТО

Отмина слънчевото лято,
то тръгна и го няма вече.
Излитна като птиче ято,
изчезна някъде далече.

Със тебе скитахме свободно...
Спомни си хубавите дни –
как ясен беше небосвода,
морето плискаше вълни.

Върни се пак, ти наше лято,
отново да синей небето.
С вълшебна мантия в позлата
ти спомен жив си във сърцето.

ЕСЕН

Есен е. Небето плаче.
Свърши слънчевото лято.
Лист по лист изплитат в здрача
жълт килим от старо злато.

Есен е. И пуст е плажа,
лодки мяркат се в морето.
Дъжд се сипе по паважа,
някак тъжно е сърцето.

ЗИМА

Сковава студ човешките сърца,
много завист и закани има.
Усмивки ли? Намръщени лица.
Вилнее във свирепа зима.

Мразя тази сатанинска злоба,
изригнала като вулкан във нас.
Тя ще ни преследва чак до гроба,
до нашия последен смъртен час.

Черни мисли. Стига песимизъм.
Трябва малко вяра във Човека.
Светли мисли. Много оптимизъм!
Злото да пропъдим надалеко.

Във небето слънцето съзирам,
светлина изгрява над Земята пак.
В тази тъмна и студена зима
чезне многолетен и злокобен мрак.

СЛЕД ДЪЖД

Сложи на раменете
 крилата си сребристи,
в небесната дъга
 с устрем полети.
Душата си потапяй
 в багрите лъчисти
и тъжни, мрачни мисли
 от тебе изчисти.

На пясъка приседнал
 там близо до морето,
повярвай, аз се радвам
 на полета красив.
И знам, на мен изпращаш
 ти горе от небето
любов и светлина
 със твоя образ жив.

ЗАВЕЩАНИЕ

Когато си отида
от този земен свят,
над мъртвото ми тяло
аз искам да звучи
на Верди “Реквиема” –
молитва упокойна.
И сълзи не ронете
над моя празен гроб.

На вас, другари мили,
приятели и братя,
послание оставям:
Бъдете с дух висок!
Житейските несгоди
приемайте с усмивка,
посрещайте вълните
със цял изправен ръст.

Правете добрини,
хвърлете ги в морето.
Когато тях помитат
разпенени талази,
сторете пак добро
безкористно, безшумно.
И само светлина
в живота ви ще има.

Душите ви ще бродят
в астрални светове,
където няма болка,
където има Радост.
Във светлите градини
на Божието Царство
щастлив е този, който
лети между звездите.

ГЛАСОВЕ

На Людмила

Минават твоите дни в борба
между аз и Аз – а.
Кое от двете надделява?

Спомням си, то беше неотдавна.
От безпокойство и тревога
ти трепереше за мен.
Два гласа говориха във тебе –
на лекаря и на човека.

А може би един-единствен –
гласът брилянтен на доброто.
И колко хора слушат този глас?
Малко са, нали? Като Диоген
с факел да ги търсиш.

Ти ме върна към живота.
Отново да се радвам
на слънчевите земни дни.
Сърдечно, докторе, благодаря!

Приятелко, нали във времето
към хората любов ще съхраниш?
Защото Господ от небето гледа.
Кънти във тебе Неговият глас.

ГЪЛЪБИ

На “Тройката” преди години
хвърчаха гълъбите волно.
Със нежните си звуци
огласяха площада.
Децата тичаха след тях
и викаха от радост.
Хармонията беше чудна:
детската душа и гълъба.
...И кръстиха Исус в река Йордан.
И Бог-Отец яви се като гълъб...
А нашите деца и внуци
дали в душите гълъбите носят?
Не вярвам. Невъзможно! Може би?
Деца, ако във някой слънчев ден,
тези нежни птици
огласят пак площада,
пуснете им трошички хляб.

БУРГАС I

В душата ми вграден си,
 мой слънчев, роден град.
Шепа пясък от брега
 ще взема,
щом аз напусна
 този земен свят.

ЧАСОВНИКА

Ти символ си на стария Бургас
и спомен скъп от минали години –
за срещите във тих вечерен час.
То, времето, косите посребри ни...

Започваше от тебе “Богориди”,
достигаше до “Малкия Балкан”.
Ти, младост, безвъзвратно си отиде,
стопи се като нежен нощен блян.

От шпарца – бяхме ученици още,
поглеждахме към тебе всеки ден.
И волно скитахме до късни ноци
със дух от морски полъх вдъхновен.

Но после изведнъж изчезна,
захвърлиха те и потъна в прах.
Ненужен беше се загнездил
в едно мазе, случайно те видях.

Към втора младост пътя сме поели,
отново там на ъгъла стоиш.
Стрелките ти все още не са спрели,
годините отлитащи броиш.

БОГАТСТВО

Черно море, синьо небе.
Светъл простор, гларуси в хор.
Морски вълни, стройни жени.
Звук и лъчи, нежни очи.

Пясък златист, утринен бриз.
Залез червен, миг вдъхновен.
Лунен пейзаж, бляскав мираж.
Радостен час в моя Бургас.

СВЕТЛА ОБИЧ

Не съм роден в Бургас,
от малък тук живея.
До моя сетен час
за него ще мислея.

За синьото небе,
за моста, “Богориди”...
Аз Черното море
в отвъдното ще виждам.

Обичам те, Бургас,
града на мойто детство!
И светлата си обич
оставям във наследство.

БУРГАСКА ЕСЕН

Крило простира златна есен
над моя слънчев град Бургас.
Морето с неговата песен
аз слушам в утринния час.

Смълчаната в покой градина,
одежда сложила от злато.
А там от Морското казино
излитат чайки – цяло ято.

Повява вятър в сухи клони,
изнизаха се летни дни.
Въздишка от душа се рони
пред стихналите в сън вълни.

Извинение

"...нарекох те по името ти,
ти си мой".

Исая 43:1

Завръщам се във тебе,
Бургас, любим мой град!
Душата ми се връща,
покрита със дантела
от бяла морска пяна.
Във есенното утро
отново да подишам
парфюм от водорасли.
Да бродя аз безцелно,
докосван от вълните.
Унесено да гледам
как чайките прелитат,
сирената как свири,
в мъглата непрогледна.
Луната щом засипе
с лъчите си морето,
да тръгна по вълните,
по златната пътека.
Звездите в небосвода
замислено да гледат.
Неволно аз си спомням
за притчата библейска...
Завръщам се при тебе
тъй както синът блуден
се връща при баща си,
при старец благороден.
Нали не ми се сърдиш,
че в младите години
в сърце си не те носих?
Аз мисля, че ще мога
в живота си тъй кратък
вината да изкупя...

НИКУЛДЕН

Веселете се, Никулден е!
И трапезите сложете.
Свят ден е днес,
празник на морето,
празник на Бургас.

Веселете се, моряци,
кръстосали земята
от северни до южни ширини.
Стихия морска покорили,
на роден бряг добре дошли!

Веселете се, рибари!
Сърцата ви пулсират като луди,
когато в мрежите блещат
уловените скумрии,
лефери, паламуди.

Веселете се, чеда достойни,
деца на Черното море!
Свети Никола Чудотворец
благоденства вас
и родния Бургас.

ПАМЕТНИК

“Я паметник себе воздвиг
нерукотворный”...

На пост застанал в Морската градина,
във бьдното със поглед устремен.
Години отлетяха, време мина,
в алеята стои усамотен.

И слуша как морето песен пее,
вълните се разбиват във брега.
Дърветата наоколо немеят
под бялата покривка на снега.

Създаде го с възторг творец бургаски –
Задгорски беше той, човека вдъхновен.
И спомням си деня далечен, февруарски:
как Пушкин заблестя, от слънце озарен.

Стои изправен той на постаментата
със погледа на елински мъдрец.
Едно сърце вградено в монумента
напомня за бургаския творец.

СВЕТЛИНА В МОРЕТО

Бургас и морето –
това е, което
дух бодър вселява,
сърцето пленява.
Бургас без морето,
без слънце в небето
в тих утринен час,
дали е Бургас?
Въпрос риторичен.
И без да изпадам
в излишна лиричност,
аз отговор давам:
Бургас без морето?!
Не! Невъзможно.
Защо ли? Защото
Бургас е роден
край морския бряг.
Тук пеят вълните
във звездния мрак.
И свети в морето
крайбрежният фар.
И пътя посочва
на всеки лодкар.
Живее Бургас
в шума на прибоя.
А всеки творец
със дух неспокоен,
здраво привързан
за морска утроба,
любов към морето
отнася във гроба.

На Петя

От този свят отнесе мъката си ти,
недоразбрана и неоценена.
А там горе, зад предвечните врати
душата ти почива вдъхновена.

И мисля, : някой гений в теб е прероден.
Душата? Тя живее вечно, не умира.
В небесен светъл миг от Бога отреден,
от вечността към битието път намира.

Един от символите на Бургас си ти,
морето те очаква да се върнеш.
И от брега, залян от утринни лъчи,
с детинска обич пак да го прегърнеш.

ПРИКАЗКА

В памет на кака
Маргарита и бати Ваньо

Като скитахте във дивната Родопа,
чухте ли Орфей как нежно свири
с лира седемструнна?
Как се ронят като сълзи
тонове ефирни – седефени зрънца?
Видяхте ли Луната нежно да целува
върховете на елите стройни?
И нощем планината да немее
под небето със звездите многобройни?
Нали преминахте под скалните навеси
на Триградското ждрело?
А в Дяволската пещера –
царството подземно на страшна красота,
попаднахте ли там сред хубостта,
която те пленява, а и малко страх навява?
Погледнеш ли надолу – тъмнина,
вдигнеш ли очи нагоре – светлина.
Внушение невероятно
за Ада и за Царството Небесно.
Словото е бедно, трябва да се види.
Спомена за тази дивна красота
дали в отвъдното отнесохте?

БЪЛГАРИЯ

Защо стоиш на кръстопът,
Родино моя, наскърбена?
Руши ръждата болна плът,
със кръв и мъка напоена.

Отдавна в миналото беше,
опираше на три морета.
Симеон със меча си громеше
твоите врагове проклети.

Ехтеше песента победна
на Шипка и в Чаталджа славна.
Сега едва не си последна,
за българи достойни жадна.

Аз вярвам, ти ще се изправиш,
ще яхнеш белогривест кон.
Главата си пред тебе скланям,
на теб, Българийо, поклон!

РОДНА ЗЕМЯ

Пребродих те, Родино мила,
в летата жарки, в снегове.
Обикнах Пирина и Рила
със гордите им върхове.

Красива си, земя любима,
със слънчевите долини.
Богати са и несравними
твоите житни равнини.

Българийо, ти обич моя,
сърдечен ритъм вдъхновен.
Във своята земя покоя
дали ще имам някой ден?

АВТОПОРТРЕТ

Астрален мен зове ме свят.
Без шум живях, не съм богат.
В морето виждам красотата –
Гальовен полъх към душата.
Добро аз правя не за слава.
Една следа след мен остава.
Желая светлина да има
За всички в най-студена зима.
И тази светлина да грее,
И злото вдън земя да тлее.
Как искам аз да ни повеждат
Любов и Вяра, и Надежда.
Молитва шепна за покой.
Не искам плач на гроба мой.
Отказвам да се преклонявам.
Пороците не ги прощавам.
Родих се в Сунгурларе аз.
След туй – веднага във Бургас.
Така пораснах край морето.
Усмехнат с музика в сърцето.
Финалът на живота идва.
Хей, Веско, ти не се отчайвай.
Цигарен дим сълзите скрива.
Честит в Небето заминавай.
Шестица в ТОТО не улучих.
Щастлив съм, на късмет че случих.
Юнак със дух висок съм аз.
Я виж, звезди блестят над нас.

Молитва за Бургас

Ти, Боже, в образ на Зорница
изгрей над моя черноморски

град.

И царствено вдигни десница,
и дай му щедрата Си благодат.

х
х х

Зимен Бургас – унесен във сън.
Лунна нощта е, снежно е вълн.
Бяла градина, морето бучи.
Пролетен валс в душата звучи.

Бургас II

Запазвам спомени за този град,
когато в лунния вечерен миг
оставя златна дия звездапад,
лети в простора гларус с дрезгав вик.

И слушам в тихия среднощен
час
как в унес пеят морските вълни.
И сякаш ми нашепват с нежен глас
любовни думи хубави жени.

В крайбрежната градина мрак цари,
пробягват сенки фантастични.
Отгоре гледат светлите звезди,
далеч от мисли прозаични.

Бургас – любим и слънчев, свиден
град,
роден, израснал край морето.
Ще бъда с тебе винаги богат,
дори и там, в небитието.

Зимно море

Зима сковава морето,
пуст е бургаския плаж.
Блясък оловен просветва
в леден и

мрачен пейзаж.

Няма ги, вече ги няма
сини, немирни вълни.
Чакам с надежда голяма
летните слънчеви дни.

Само луната отрява
спящия пясъчен бряг.
Хлад от морето поява,
скитам във нощния мрак.

Глас от морето I

Унесен в сън заспиваш ти,
спокойна, звездна е нощта.
И само морските вълни
играят в лунна светлина.

Какво за мен си ти, Бургас?
Жарава, огън от любов.
За теб от Бога чакам аз
небесен светъл благослов.

Красив и скъп обичан град,
във моята душа вграден.
Със твоя бряг съм пребогат,
за стих и песен – вдъхновен.

И там, от Черното море
дочувам силен, ясен глас:
Ти никога не ще умреш
във спомените, мой Бургас!

Глас от морето II

Яростни вълни. Безкрайност.
Нежен шепот. И потайност.

Далечна лодка. Къс сребро.
В съюз живот и смърт. В едно.

В небето слънце. Божи дар.
Усмивка мъжка на рибар.

Луна над пясъчния бряг.
Златист пейзаж във полумрак.

На моста сянка там една.
С коси разпуснати жена.

Последен вик и ... скок. Съдба.
И пак вълна подир вълна.

Мъгла, сирена. Близък бряг.
За морски вълци явен знак.

Море, вълни. И ясен глас:
Молитва тиха за Бургас.

Глас от морето III

Вълните сънни тихо пеят
и пада звездно-лунна нощ.
Душата от възторг немее
 пред поднебесния разкош.

И чувам как морето носи
потайно тих и нежен глас.
И красота от Бога прося
във светлия вечерен час.

Пиано звук след звук отронва,

в простора Дебюси звучи.
И буди стар и светъл спомен
в нощта, под лунните лъчи.

Поетът и морето

Бунтовен дух, чирпански род.
Душа от музика. Звезди.
И слово – смисъл на живот.
Пътека златна по вълни.

Бленуван образ в нощен мрак.
Искри. Жарава. Тишина.
Безбрежна шир. Самотен бряг.
Любов и стих в една вълна.

Народ изгнаник. Жребий клет.
И плоча мраморна в скала.
Велика обич към поет.
В душата лъч от светлина.

Очи. Дете. Любов. Съдба.
Жена фатална. Край злочест.

Отрова. Изстрел. Миг. Смъртта.
Защита на човешка чест.

Поет застинал в самота.
Скали, луна. Вълни, прибой.
И вик спонтанен във нощта:
Към Бог молитва за покой.

Светлина и мрак

Изгрява слънцето. Поток от светлина,
пожара в идващия ден запалва.
Разбиват се в брега вълна подир вълна,
звукът им чист душите ни погалва.

Събужда се Бургас, след нощния си сън,
прозрачно светло утро пак настава.
Във въздуха се носи утринния звън,
природата отново оживява.

И пак нощта заменя светлия ни ден,
оглежда се луната в морските вълни.

И стих се ражда в час вечерен,
вдъхновен,
с надеждата за още много светли дни.

Островът

На къс земя скалист, потайно тих,
захвърлен посред бурното море,
избликва от душата светъл стих.
И кой ли вдъхновение ще спре?

Приседнал на пустинен морски бряг,
оставам сам, далеч от хорски глас.
Със светла мисъл в падналия мрак,
съзирам силуета на Бургас.

Над синята безбрежна морска шир
лети молитвено камбанен ек.
Да бъде за душата вечен мир!
Какво ли друго трябва на човек?

Монолог

Не знам, море, след сетните ми дни
къде ще литне моята душа.
В простора ли над бурните вълни,
или ще броди в сини небеса?

Когато съм дълбок заспивам аз,
душата ми към теб, море, лети.
В просъница дочувам ясен глас:
Във морски дълбини търси я ти.

Душата ми е жива, чуй море,
приижда както морската вълна.
И знам, тя никога не ще умре,
обвита в твойта синя пелена.

Разговор с морето

Кажи, море, нали си светлина?
Нали в потайните ти дълбини
се крий човешката

душа -

всевечна като твоите вълни?

В стихия водна аз се спускам
към дъното под бурните вълни.
В гонитба с времето препускам
дали ще стигнат земните ми дни?

преброени.

Отдавна дните ми са

Не ще позная аз човешката душа.
Във времето мъгливо и студено,
се скитам в непрогледна тъмнина.

празен.

Недей да ставаш ти мечтател

И сто живота няма да ти стигнат.
Живей на мойта светлина в

екстаза.

И в бъдното ти няма да загинеш.

Лунна пътека

Изплува луната от нощно море,
с лъчите си златни вълните погалва.
Тъга и надежда в ранено сърце
пътеката лунна мечтите разпалва.

Спомни си, любима, как искахме с теб
да тръгнем по светлите морски вълни.
Далече от тъмния земен вертеп,
по-близо до звездни безчет светлини.

Мечтата, уви, си остана химерна.
Отново луна над морето изгрява.
Дали към душата ми пътя намери?
А твоята сянка в сърцето остава.

x

x

x x

Търси душата ми, любима,
търси я в Черното море!
Шептят едва вълните сини,
а с тях и твоето сърце.

О, не! Това не са вълните,
това е моята душа.
Издига се от бездни скрити
и гали твоята коса.

Вземи душата ми, любима,
над нея кротко ти плачи.
И щом прошепнеш мойто име
прати я в морски дълбини.

Импресия

Пуст и тих, самотен бряг.
Лунна светлина в морето.
Есен. Златен листопад.
Нежна болка във сърцето.
Звук и стих в една вълна.
Ласки, бликнала милувка.
Мисъл за една жена.
Страст. И пареща целувка.

Акорди

Душата ти от музика прелива.
Нали това е твойто второ "Аз"?
И може-би безмерно си щастлива,
когато чуеш вътрешния глас?

Вградена е във него красотата,
акорди нежни бисерно звучат.
Уви! Дочуваш и от тъмнината
как дисонансно шумове бучат.

От древността, откакто свят светува
добро и зло са винаги в борба.
И светлината в сънища сънуваш,
към Слънцето с протегната ръка.

Стани, вземи перо и върху листа
във мрака нощен свойто "Аз" излей.
С брилянтна мисъл -- слънчева и чиста.
Душата ти за светлина копней.

Просветление

Линеят нашите души
от стрес и грубост прекомерни.
И всичко свято се руши,
а слънцето е тъй химерно.
Кога ще има избавление
от този луд водовъртеж?
Ти, Боже, дай ни просветление,
не ни лишавай от копнеж!

х

х х

Живот - борба, живот - съдба.
Живот - трагедия, живот - комедия.
Живот - прокоба, живот - до гроба.
Живот - мизерия, живот - истерия.
Живот - начало, живот - махало.
Живот - възмездие, живот - съзвездие.
Живот - красив, живот - лъжлив.
Живот без полет - мъглива пролет.

х
х х

Недей рови в душата на поета,
а по-добре налей му чаша вино.
И с детски поглед где искрица свети,
ще те погледне искрено, невинно.

сложи,

тревожен,

Душата си пред теб на длан ще
със глътка вино нея да полее.
Възкръсва радост във света
сърцето нежно, нежна песен пее.

Защото няма вино, няма песни,
животът сив без виното е скучен.
Налей, поне това е много лесно.
Душата му за теб ще се отключи.

Новогодишно

Дойде две хиляди и първа
и милост Бог ни подари.
Но в мислите ни - вълци
отново злобата цари.

стръвни,

Ти, злоба, винаги коварна,
изчезвай, бягай надалече!
Пътека в нас не си проправяй

и тук не се завръщай вече!

Диалог

Защо, елхичке, ти стоиш самотна
във тези зимни и студени дни?
Дали ще влезеш в някой дом сиротен
със блясъка си да го украсиш?

Преди минути, чичо, тук се спряха
дете и майка. Гладни, без пари.
В очите им, когато ме видяха
просветнаха поточета сълзи.

Повярвай, ако можех щях да тръгна,
да нося капка радост в този дом.
И двамата със клони да прегърна,
на бедните да дам поне подслон.

Несрета

По улиците често виждам
клошари ровят във боклука.
И търсят там парченце хляб,
и хвърлена от някой дрешка.

Колко много бедност има
и колко малко светла радост!
Гладуват хората, измръзват,
душите и телата страдат.

Към теб молба отправям, Боже,
а не към тъпи политици
и към надути бизнесмени
със мерцедеси, беемвета.

Кажи ми, Боже, научи ме,
как да си спасим душите?
Как с достойнство да живеем
сред недостойните, кажи Ти?!

О, колко мъка има, Боже,
на тази българска земя!
И кой най-после край ще сложи
на бедност, мрак и нищета?

Слезни ти, пратеник небесен,
далеч от сини висини.
Запей ни херувимска песен
и светлина ни подари.

С криле на лястовичка бяла
на крехки рамена кацни.
А по небесната спирала
изпращай низ от светли дни.

Звездно небе

По идея на Сава Попов
Когато погледнеш рояка звезди,
не виждаш ли колко си мъничък ти?
Дали без имот си, или си богат –
нищожна прашинка в космически свят.

Недей се залъгва със много пари!
Моли се в душата ти мир да цари.
И чуй съвестта си, не плътския глад.
Смири се, ще бъдеш стократно богат.

Акростих

На П. Делийски

Със куп случайности виновна
Е твоята съдба: в Бургас
 Да си учител, не чиновник.
Един приятел тук, при нас.
Минават дните, бати Петьо.
Духът ти – част от този град.
Един от малкото поети
Със слово вътрешно богат.
Ехиден смях, обидни думи.
Така е, бате, злоба зла.

И много хора слабоумни
Подливат с канчето вода.
Едва ли чакаш ти отплата?
Твори с душата си богата.

Гръм

Духът е затворен в бутилка,
а изход от никъде няма.
Навън е ужасна мътилка
и злоба витае голяма.

Душата се мъчи в окови,
във близкия миг – и разруха.
Вий, сили, елате отново,
счупете бутилката куха.

С гръм силен духът да изхвъркне,
да грабне метла и цедилка.
А после унил и помръкнал –
отново във друга бутилка.

Красота

Въпрос от дълго време
измъчва мисълта ми:
Къде е красотата
във земния живот?
Дали при огнен залез,
или във лунен изгрев?
Или да слушаш славей
сред горската прохлада?
А може-би в ръката,
протегната за помощ?
Тогава и звездите
в небето се усмихват.

Малка нощна музика

Как страстно искам аз
над нашата изстрадала планета
Волфганг Моцарт да звучи.
Вълшебната хармония да идва
от необятната Вселена
и свети като факел над Земята.
А дантелената "...kleine Nachtmusik"
да бъде химн възвишен.
В един безкрайно кратък миг.

Родина

Българияй, пред тебе коленича
и падам в твоите прегръдки.
Във твойто име, майко, аз се
вричам,
а мисълта ми тъй безплътна

лети над плодни ниви и поляни
от Струма чак до Черното море.
Преброжда Рила, Пирин и Балкана
с възторга горд на моето сърце.

В земята твоя искам да изтлея
и много светла обич да ти дам.
Родино, чуй: за теб с мечта
живея,
за теб се моля тихо в Божи храм.

Молитва съкровена и сърдечна
отлита към небесни висини:
Бъди като водата бистра вечна,
кърмилница на българи бъди.

19 февруари

Фучи вихрушка, сняг покрива
града притихнал и полето.
Във зимната картина сива
бесилото стърчи проклето.

И сред тълпата настървена
сам Левски, със осанка горда.
Смъртта пристига. Вдъхновено
гърмят тържествени акорди.

Свещеник кръста му поднесе.
Целуна го, след туй увисна.
И тялото смъртта разтресе.
Земята мъка я притисна.

Бесило, ти не си проклето!
В историята - праг съдбовен.
На тебе син на майка клета
изгря във мрака петвековен.

А над бесилка гълъб литва,
бял гълъб пратен от небето.
Разнася той като молитва
на Дякона – светец сърцето.

Ботев

По идея на Л.Ламбрев

И сбъдна се пророчеството твое:
Ти жив си! Мисъл. Слово. Дух и пламък.
В полята и в планинските усой

кЪНТИ гласЪТ ти както удар в камЪк.

Силни хора

Блести рудата като преспи сняг
и само виждаш в рудничния мрак
проблясващ тънък лЪч от светлина.
Дочуваш стЪпки. После тишина.

Каква е тази светлина? Дали
струи от лампите минЪорски? Или
вградена е във мъжкото сърце
и дава сила тя на две рЪце?

А тази сила подвизи твори,
света подземен тя да покори.
Живота си залагат, няма що
мЪже корави. За едно добро.

Когато сутрин с клетката лети
към земните недра, не към висини,
не знай минЪорЪт слЪнце щом залезе
във своя дом отново ли ще влезе.

Луна изгрява, тихо е навЪн.
Преди да е унесен в нощен сЪн
молитва шепне той във полуглас:
Благодаря ти, Боже! Жив сЪм аз.

х
х х

Време, ти – четвърто измерение,
дай ми още много вдъхновение.
Да срещна след това смъртта спокойно
с искра надежда, че живях достойно.

Спомен за Мишо

Във земния живот кого обиди?
И кой със лоша дума нарани?
Като детенце беше ти невинен,
далеч от дребни ежби и злини.

Сърцето ти от зло ненаранено,
смъртта покри със черния воал.
Живота тя прекъсна мигновено,
преди да си го с радост изживял.

На дълъг път през времето безкрайно
ти тръгна, устремен към Любвта.
По пътища небесни и незнайни
към вечния живот. Не към смъртта.

Приятелю, ти влизаш в друго Царство,
потънало в поток от Светлина.
Там горе във вселенското пространство,
далеч от всяка земна суета.

Когато над Бургас и над морето
духът ти в някой час ще прелети,
във тъмнината земна той да свети.
Нали Човек във Вечността си ти?

Звездни полилеи

На Михаил Ангелов

Ти тръгна и не каза "Сбогом".
Замина си от този свят.
В небето горе, там при Бога
духът ти – буен водопад,

преброжда райските алеи
сред пъстри цъфнали цветя.
В кристални звездни полилеи
сияе само Любовта.

И ти под тях си коленичал
във безпределно светъл час.
С безмерна обич, бати Мишо,
нали се молиш за Бургас?

По пътищата земни, прашни,
твори ти само красота.
А тя, Смъртта, не е тъй страшна,
когато грее светлина.

Хипотетичен разговор

Кога пред мен ще се яви
някой образ силуетен?
Тихо той да ми прошепне
какво там горе е видял
далече във света отвъден.
И ще го попитам

този призрак, тъй химерен:
Дали там има светлина,
където чистите души
живеят във покой?
Има ли пространства,
в които тъмнина царува,
а безчестните търпят
наказанието на Твореца?
Защото в земния ни свят
много лошотия има.
Пороците косят без милост
душите ни човешки..
В отвъдното като отидем
и след време преродени
на Земята се завърнем,
ставаме ли по-добри
в следващите си животи?

Кръговрат

Всяко смислено творение
е победа на духа и интелекта
над простотия и безумие.
Твори, докато живееш на Земята.
В отвъдното, когато се преселиш,
там е школа за душата.
След време връщаш се отново
в земния ни свят. Вечен кръговрат,
на времето е неподвластен.

х

х х

е. Духовна смърт ли? Много страшна тя

Като призрак зъл над нас витае.
Вселява се във нашите души
и тя човешкото ни "аз" руши.
На тази смърт заряда носим ние

и често нагло той във нас се крие.
Остава всеки земен индивид
в бедняк духовен и във инвалид...
Смъртта на тялото е

възкресение,

а на духа – унищожение.

х
х х

Пари. Охолство. Власт. И злато.
Лъжа. Притворство. Суета.
Излитат като дим, когато
на прага вече чука Тя.

Въже. Лопата. Гроб. И кръст.
Прощално сбогом. Стон. Сълзи.
И виж, във лепкавата пръст
как вече червеят пълзи.

РАЗМИСЛИ ЗА МОЯ ГРАД

Не съм роден в Бургас. От съвсем невръстно дете живея в този град. Ранните ми детски спомени от града са от края на 40 - те години. Помня калдъръмените улици "Цар Симеон", "Фотинова", "Славянска". Ами автобусите, които минаваха по Главната улица и имаха звънци вместо клаксони. Ами "Тройката", където ставаше панаира с виенското колело до училище "Братя Миладинови". Стари спомени. Превъртат се те в главата ми, когато пиша тези редове.

От Бургас на изток е безбрежната морска шир. В далечината се вижда онази линия, наречена хоризонт, където като че ли се сливат морето и небето. Всяка сутрин оттам изгрява слънцето и дарява живот на земните същества. А на запад, на юг и на север се простира България. Тази България, в която съм роден. Тази страна, където живея. Тази земя, в която костите ми ще намерят вечен покой.

Бургас е морската врата на Родината ми. Неговото географско положение, дълбоко врязания в сушата залив, благоприятстват изключително много за развитието му като пристанищен град. На времето не е била осъществена идеята на Стефан Стамболов Бургас да се развива по протежение на бреговата ивица. Ако това беше станало, сега може би нямаше да съществуват неиздържаните в архитектурно отношение

жилищни комплекси, които подтискат душата и скъсяват човешкия живот.

Често съзерцавам морето. Тази необятна шир, този грохот и шепот на вълните, това величие, навяват мисли за съдбите човешки, за нищожното, за великото, за Сътворението.

Но виждам и нещо друго, което оставя грозен отпечатък в съзнанието ми. Това са нефтени разливи по морската шир и други замърсявания, породени не толкова от цивилизацията, колкото от престъпното човешко нехайство! Иначе как да си обясним, че в други страни с по-висок културен и стопански уровень, запазването на екологичното равновесие е първостепенна грижа на хората.

Ами въздухът на Бургас? Този въздух, който ние дишаме и който е просмукан от отровите на Нефтохимическия комбинат. И природата жестоко се отплаща. Колко белодробни, колко ракови заболявания, колко деца, родени с умствени и физически недъзи! Затова моят обичан роден Бургас –

- 2 -

позволявам си да го нарека така - държи първо място в България по отровена жизнена среда.

Но има и нещо друго. Много е важно. Тази мръсотия се прехвърля в нас и деформира човешката личност, защото по някакви неписани закони природната дисхармония замърсява и опустошава нашите души. И обратното - съзвучието в природата ражда хармония в собственото ни "Аз". Ясен ли съм? Ако не съм, ще ви дам един пример. Какво изживява един човек в Рила - на езерата и на Мусала, или в което и да е друго красиво кътче на България? Сам си отговарям: възвишеност на мислите и полет на душата. И ако същият този човек попадне в едно градско сметище с грамади боклуци, какво би изпитал? С една дума - опустошение. Сравнението е подходящо, нали?

Нека си приказват нашите управници, че нямало пари за възстановяване екологичното равновесие на Бургас. Така е, няма. В тази обедняла България за какво ли има средства?! Но

ние не живеем в годините на "светлото комунистическо бъдеще", а сме в началото на 21-я век.

От всеки един от нас са жизнено необходими мисъл и грижа за бъдните поколения. За да имат здравословна и красива природна среда, която да предопределя тяхното духовно и физическо развитие.

Често се питам: "Ще дойде ли този ден, когато всичко ще бъде чисто? И природата, и мислите, и човешките души?" Аз няма да го доживея. Дано го дочакат тези, които идват след нас.

Веселин Хр. Аврамов

Морска импресия

Ти стоеше на брега, загледана в безкрайната шир. И с чиста, детска одухотвореност хвърляше камъчета във водата, които се превръщаха в бели зайчета и изчезваха сред вълните.

Радваше се на полузаспалото море, на пролетното слънце, на небесната синева. Кажи ми кой може да изживява такава радост? Нали само чистите, неопорочени души?

В този ден ти не вървеше по земята, ти летеше със сребърните си крила. Накъде? Може би към Небесния Творец? Уви, без да Го достигнеш. Но ти се стремиш към Него. И това е по-важно.

Аз стоях отстрани и душата ми се
радваше. Въз-
хищавах ти се.

Защото ние с тебе бяхме двама ненормално
нор-
мални човечи в този объркан, порочен, идиотски
свят.

Биографични бележки

Роден съм на 14.V. 1944 г. в село
Сунгурларе. Ако моето семейство не е било
евакуирано по време на бомбардировките, щял
съм да дойда на бял свят в Бургас. По тази
причина смея да твърдя, че моят роден град е
на брега на Черно море. Израсъл в този град,
завърших бившата Трета гимназия "Васил
Левски". След това учих в Инженерно-
строителния институт – специалност "Геодезия,
фотограметрия и картография", където се
дипломирах в 1968 година. Оттогава с известно
прекъсване заради отбиване на военната служба,
бях на работа в "Бургаски медни мини". Там се
пенсионирах в 1991 година.

Сериозно с поезия се занимавам от 1998
г. Радвам се, когато напиша някое
стихотворение или издам поредна стихосбирка. А
дали моето писано слово е стойностно, ще
прецени читателят, но не и критиците.

Издадени

стихосбирки:

1. Целебна билка – 1999 г.
2. Светлина в морето – 2000 г.
3. Просветление – 2004 г.

Подготвил съм за печат и четвърта
стихосбирка с работно заглавие "Три поеми и
още нещо".

Христов Аврамов

Веселин